

ÅLANDS FÖRFATTNINGSSAMLING

1923

N:o 1—4

Innehåll: N:o 1. Ålands landstings beslut om antagande av lagen om ändring av förordningen av den 8 december 1873 angående kommunalförvaltning i stad, given den 20 januari 1922.
N:o 2. Ålands landstings beslut om antagande av lagen om ändring av förordningen av den 15 juni 1898 angående kommunalförvaltning på landet, given den 20 januari 1922.
N:o 3. Ålands landstings beslut om antagande av lagen om ändring av förordningen av den 9 april 1919 angående skyldighet att avgiva inkomstdeklaration för kommunalbeskattning, given den 20 januari 1922.
N:o 4. Landskapslag angående erläggande av nöjesskatt inom landskapet Åland.

N:o 1.

Ålands landstings beslut

om antagande av lagen om ändring av förordningen av den 8 december 1873 angående kommunalförvaltning i stad, given den 20 januari 1922.

Föredraget för REPUBLIKENS PRESIDENT den 4 januari 1923.

Utfärdat i Mariehamn den 15 februari 1923.

På framställning av Ålands landskapsnämnd har Ålands landsting antagit att gälla i landskapet Åland

Lag

om ändring av förordningen av den

8 december 1873, angående kommunalförvaltning i stad, given den 20 januari 1922;

dock sålunda, att taxering, som innevarande år verkstälts enligt tidigare gällande lag, skall anses giltig.

Mariehamn, den 16 september 1922.

På landstingets vägnar:

Julius Sundblom
talman.

Johannes Eriksson
vicetalman.

Aug. Karlsson
vicetalman.

N:o 2.

Ålands landstings beslut

om antagande av lagen om ändring av förordningen av den 15 juni 1898 angående kommunalförvaltning på landet, given den 20 januari 1922.

Föredraget för REPUBLIKENS PRESIDENT den 4 januari 1923.

Utfärdat i Mariehamn den 15 februari 1923.

På framställning av Ålands landskapsnämnd har Ålands landsting antagit att gälla i landskapet Åland 15 juni 1898, angående kommunalförvaltning på landet, given den 20 januari 1922;

Lag

om ändring av förordningen av den dock sålunda, att taxering, som innevarande år verkställts enligt tidigare gällande lag, skall anses giltig.

Mariehamn, den 16 september 1922.

På landstingets vägnar:

Julius Sundblom

Johannes Eriksson talman.
vicetalman.

Aug. Karlsson
vicetalman.

N:o 3.

Ålands landstings beslut

om antagande av lagen om ändring av förordningen av den 9 april 1919 angående skyldighet att avgiva inkomstdeklaration för kommunalbeskattning, given den 20 januari 1922.

Föredraget för REPUBLIKENS PRESIDENT den 4 januari 1923.

Utfärdat i Mariehamn den 15 februari 1923.

På framställning av Ålands landskapsnämnd har Ålands landsting antagit att gälla i landskapet Åland 1919 angående skyldighet att avgiva inkomstdeklaration för kommunalbeskattning, given den 20 januari 1922;

Lag

om ändring av lagen av den 9 april dock sålunda, att taxering, som innevarande år verkställts enligt tidigare gällande lag, skall anses giltig.

Mariehamn, den 16 september 1922.

På landstingets vägnar:

Julius Sundblom

Johannes Eriksson talman.
vicetalman.

Aug. Karlsson
vicetalman.

N:o 4.

Ålands landstings beslut**angående erläggande av nöjesskatt inom landskapet Åland.**

Utfärdat i Mariehamn den 15 februari 1923.

På framställning av Ålands landskapsnämnd har Ålands landsting antagit att gälla i landskapet Åland

Lag

angående erläggande av nöjesskatt inom landskapet Åland.

§ 1.

Nöjesskatt inom landskapet Åland erlægges i form av stämpelskatt för landskapsnämndens resolution å tillstånd att föranstalta i § 2 angivna nöjestillställningar samt för inträdesbiljett till förlustelsetillfälle.

§ 2.

Landskapsnämndens resolution å tillstånd att i landskapet föranstalta nedanuppräknade nöjestillställningar skall beläggas med stämpelmärken till följande belopp:

1) tillstånd att offentligen giva cirkus-, varieté- eller akrobatföreställningar, idka positivspelning eller utöva annan gatamusik, hålla kabaret, karusell eller skjuttält, förevisa vaxkabinett, kinematografbilder, djursamlingar m. m.

a) där tillstånd beviljas för viss tid, för varje månad eller del därav;

för cirkus och varietéföreställningar samt för hållande av kabaret, enligt landskapsnämndens prövning, från 1,000 mark till 3,000 mark;

för övriga ovannämnda föreställningar och för hållande av karusell eller skjuttält 500 mark; samt för positivspelning eller annan gatamusik 100 mark;

b) där tillståndet beviljas för visst antal föreställningar, för varje föreställning en tiondedel av den i mom. a) angivna månatliga avgiften.

Sammanslås olika slag av föreställningar eller andra nöjen, för vilka tillstånd bör beviljas genom stämpelskatt underkastad resolution, skall stämpelskatten beräknas skilt för varje slag av nöje.

Stämpelfri är resolution å tillstånd att på grund av föräldraråds eller skoldirektions å orten förord i undervisningssyfte förevisa vaxkabinett, kinematografbilder, djursamlingar m. m.

§ 3.

För inträdesbiljett till förlustelsetillfälle, då inträdesavgift uppbäres av alla eller en del besökande, skall stämpelskatt erläggas med följande procenttal av priset för inträdesbiljetten:

Vid cirkus-, varieté-, akrobat- och kabaretföreställningar samt alla i samband med yrkesmässig servering givna föreställningar, danstillställningar, maskerader, karuseller, vaxkabinett m. m. 40 procent;

vid kinematografföreställningar, i vilkas program ingå vederbörande censurmyndighets till förevisning för barn under 15 år förbjudna filmer, 30 procent;

vid andra kinematografföreställningar ävensom vid övriga förlustelsetillfällen 10 procent;

dock för varje slag minst 15 penni.

Omfattar förlustelsetillfälle olika slag av nöjen, skall stämpelskatt erläggas för det slag av nöje, för vilken den är störst.

Tillfälle, som har uteslutande vetenskapligt eller undervisnings- eller pedagogiskt syftemål eller där programmet omfattar enbart gymnastik- eller sportuppvisningar, vilka icke givas yrkesmässigt, anses icke såsom förlustelsetillfälle.

Förlustelsetillfällen, vilkas huvudsakliga program utgöres av tal, föredrag, deklamation, sång- och musikprestationer, skådespel och annat därmed jämförligt, men där dans idkas under högst en timmes tid, betraktas icke såsom danstillställning. Om vid sådant förlustelsetillfälle icke förekommer dans, betraktas detsamma ej såsom nöjeställning.

Såsom inträdesbiljetts pris skall anses den å biljetten angivna inträdesavgiften.

Stämpelskatt uppbäres icke för fribiljett, som utgives till polismyndighets, brandverkets å orten eller den persons disposition, som eljest å tjänstens vägnar bör hava fritt tillträde till förlustelsetillfälle, eller åt tidningsredaktion.

Landskapsnämnden vare berättigad att på anhållan bevilja nedsättning i eller frihet från stämpelskatt för inträdesbiljetter till sådant förlustelsetillfälle, som anordnas uteslutande i syfte att insamla medel för välgörande ändamål samt till understödande av undervisningsanstalter och vetenskap.

§ 4.

Den, som anordnar förlustelsetillfälle, för vilket stämpelskatt skall erläggas, vare skyldig att till besökare därav, förutom de i § 3 mom. 6

nämnda, utgiva genom landskapsnämndens försorg förfärdigad inträdesbiljett, varå den angivna inträdesavgiften icke är lägre än det belopp, som för biljetten erlagts, den vid s. k. förköp förekommande förhöjningen inberäknad.

För inträdesbiljetterna erlägger anordnare av förlustelsetillfälle till landskapet endast stadgad stämpelskatt. Denna må icke uppbäras av nöjesbesökare utöver å inträdesbiljetten angivet pris. Bevisligen oförsålda inträdesbiljetter inlösas genom återbetalning av för dem erlagd stämpelskatt.

Därest anordnare av förlustelsetillfälle icke iakttager rörande stämpelskatten utfärdade bestämmelser, vare polismyndighet berättigad att förhindra anordnandet av sådant förlustelsetillfälle eller avbryta detsamma.

§ 5.

Vid förlustelsetillfällen använda genom landskapsnämndens försorg förfärdigade inträdesbiljetter äro olika för envar av de i § 3 mom. 1 omnämnda förlustelsegrupperna. Å biljetterna angiven inträdesavgift är femtio penni, en mark, en mark femtio penni, två mark, två mark femtio penni, tre mark, fyra, fem, sex, sju, åtta, nio, tio, tolv, fjorton, femton, sexton, aderton, tjugu, tjugutvå, tjugufem, tjugusju, trettio, trettiofem, fyratio, fyratiofem eller femtio, dock å inträdesbiljetter för kinematografföreställningar högst femton mark. Är inträdesavgiften högre än å de tillbudsstående inträdesbiljetterna angivna prisen, skola två biljetter, vilkas sammanlagda pris uppgår till inträdesavgiftens belopp, användas.

§ 6.

Inträdesbiljetter till förlustelsetillfällena tillsaluhållas å landskapsnämndens kansli.

I de kommuner landskapsnämnden bestämmer skola jämväl kommunalnämndernas ordförande tillsaluhålla inträdesbiljetter. Den behövlige mängden av å orten mest behövlige valörer och pris rekvireras från landskapsnämnden och redovisas för desamma enligt av landskapsnämnden uppgjort formulär för varje årskvar-tal.

§ 7.

Stämpelmärken, varmed landskapsnämndens resolutioner å tillstånd till nöjestillställningar beläggas, skola genom landskapsnämndens åtgärd anskaffas.

§ 8.

Genom denna lag upphävas, för så vitt angår landskapet Åland, motsvarande bestämmelser i lagen angående stämpelskatt av den 17 december 1921 och statsrådets beslut om tillämpning av berörda lag, utfärdad den 23 december sagda år.

Mariehamn, den 8 december 1922.

På landstingets vägnar:

Julius Sundblom
talman.

Johannes Eriksson
vicetalman

Aug. Karlsson
vicetalman.

N:o 3.

Uti ovannämnda nummer återopade lag är av följande lydelse:

L a g

om ändring av lagen angående skyldighet att avgiva inkomstdeklaration för kommunalbeskattning, given den 9 april 1919.

Given i Helsingfors, den 20 januari 1922.

I enlighet med Riksdagens beslut varder härmed stadgat, att 3, 4 och 16 §§ i lagen angående skyldighet att avgiva inkomstdeklaration för kommunalbeskattning, given den 9 april 1919, skola erhålla följande ändrade lydelse:

§ 3.

Deklaration avgives på heder och samvete. Den avfattas skriftligen medelst ityllande av blankett, en eller flere, enligt av regeringen fastställda formulär och bör upptaga:

a) den deklarationspliktiges namn, yrke eller verksamhet, boningsort och adress;

b) noggrann uppgift över hans inkomster under den tid beskattningen avser;

c) uppgift, behörigen specificerad, över de avdrag från bruttoinkomsterna, som han yrkar att få räkna sig till godo vid taxeringen, samt, om avdraget är beröende av inkomstens storlek, uppgift därom att han icke haft i annan kommun skattbar inkomst eller, därest han haft sådan inkomst, huru stor denna inkomst i de olika kommunerna är sammanräknad.

Har uppgiftspliktig drivit rörelse eller yrkesverksamhet å olika orter eller el-

jest haft inkomst inom två eller flere kommuner, skall han i deklarationen tillika angiva, huru enligt hans mening inkomsterna böra i avseende å taxeringen fördelas emellan de särskilda kommunerna.

§ 4.

Angående inkomst, som endast uppskattningsvis kan bestämmas, vare deklarationspliktig skyldig att i stället för sifferuppgifter meddela de upplysningar, som äro av nöden för beräkning av sådan inkomst.

Inkomst från lantbruksfastighet i landskommun skall även anses såsom sådan inkomst, att däröver, i stället för fullständig inkomstdeklaration, för uppskattning av densamma endast skola givas de uppgifter som avses i 82 § av förordningen angående kommunalförvaltning på landet, given den 15 juni 1898, sådan denna lyder i lagen av den 20 januari 1922.

§ 16.

Utan hinder därav, att uppgift utelämnad, och med rätt att pröva, i vad mån avgiven uppgift är av beskaffenhet att bära läggas till grund för taxeringen, äger taxeringsnämnden bestä-

ma den skattbara inkomsten.

Lägges avgiven uppgift icke till grund för taxeringen, bör anledningen därtill angivas i taxeringsnämndens protokoll och på begäran meddelas den skattskyldiga.

Det alla, som vederbör, till efterrättelse länder.

Helsingfors, den 20 januari 1922.

Republikens president
K. J. STÅHLBERG.

T. f. Finansminister, Statsminister *J. H. Vennola.*